

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 197/03-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Slovenskej republiky – Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, zastúpenej generálnym prokurátorom Slovenskej republiky JUDr. M. H., CSc., vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na ochranu pred ukladaním povinností v rozpore so zákonom podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky výrokom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 101/02 z 25. júna 2003 o náhrade trov mimoriadneho dovolacieho konania, za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Slovenskej republiky – Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2003 doručená sťažnosť Slovenskej republiky – Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „sťažovateľ“), zastúpenej generálnym prokurátorom Slovenskej republiky JUDr. M. H., CSc. (ďalej len „generálny prokurátor“), vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na ochranu pred ukladaním povinností v rozpore so zákonom podľa čl. 13 ods. 1 ústavy výrokom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. M Cdo 101/02 z 25. júna 2003 o náhrade trov mimoriadneho dovolacieho konania.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že generálny prokurátor podal 26. apríla 2002 na základe podnetu účastníka konania (v procesnom postavení žalobcu) mimoriadne dovolanie proti rozsudkom Okresného súdu v Lučenci (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 125/00 z 23. novembra 2000 a Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 364/01 z 10. apríla 2001.

Najvyšší súd rozsudkom z 25. júna 2003 sp. zn. M Cdo 101/02 zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora a súčasne uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 1 695 Sk. Toto rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd úspešnosťou žalovanej, ktorej vzniklo v dovolacom konaní právo na náhradu trov proti sťažovateľovi. Právnu argumentáciu oprel najvyšší súd o ustanovenia § 142 ods. 1, § 224 ods. 1, § 243b ods. 4 a § 243i ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), v zmysle ktorých v konaní o mimoriadnom dovolaní platia primerane ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa.

Podľa sťažovateľa vychádza právny názor najvyššieho súdu v tejto veci z predpokladu, že generálny prokurátor má postavenie účastníka dovolacieho konania. S týmto názorom však sťažovateľ nesúhlasil a odvolávajúc sa na rozhodnutie ústavného súdu vo veci sp. zn. PL. ÚS 57/99 uviedol, že *„V súlade s ústavným a zákonným vymedzením postavenia prokuratúry a generálneho prokurátora sa realizáciou oprávnenia*

podat' mimoriadne dovolanie stáva generálny prokurátor len zákonným sprostredkovateľom zabezpečenia ochrany práv účastníkov konania a osôb rozhodnutím súdu dotknutých alebo osôb rozhodnutím súdu poškodených“.

Sťažovateľ poukazoval na to, že „Naplnením úlohy právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa nemôže zmeniť jeho postavenie na postavenie účastníka konania o mimoriadnom dovolaní. Okrem už uvedených argumentov, bráni tomu i absencia akejkoľvek kauzálnosti k predmetu základného konania, k hmotnoprávnemu vzťahu.

Postavenia generálneho prokurátora, ako zákonného sprostredkovateľa v konaní o mimoriadnom dovolaní, sa nemôže dotknúť ani skutočnosť, že s podaným mimoriadnym dovolaním môže, až do vyhlásenia rozhodnutia dovolacieho súdu, disponovať iba generálny prokurátor (§ 243b ods. 4, § 243i a § 243h ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Rovnako sa to vzťahuje i na doručovanie rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní, ktoré dovolací súd doručuje nielen účastníkom konania, ale aj generálnemu prokurátorovi (§ 243j Občianskeho súdneho poriadku). Tieto dispozičné a procesné práva mu prináležia len z titulu jeho postavenia orgánu ochrany práva a logicky zodpovedajú jeho oprávneniu podať mimoriadny opravný prostriedok“.

Sťažovateľ zdôraznil skutočnosť, že «Napriek špecifickému postaveniu generálneho prokurátora v konaní o mimoriadnom dovolaní, rozhodnutie o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku je plne v pôsobnosti nezávislého súdu, ktorý bez ohľadu na „osobu“ podávateľa, je povinný sa vecou zaoberať. Právnym názorom generálneho prokurátora pritom nie je viazaný. Prokuratúra, ako orgán ochrany práva, voči súdu nie je vo vzťahu nadradenosti a nijakým spôsobom nemôže zasahovať do jeho nezávislosti a nestrannosti. Znamená to tiež, že súd, po prerokovaní veci a jej objektívnom posúdení, môže rozhodnúť inak, než ako navrhoval generálny prokurátor, čo je plne v súlade s postavením a poslaním súdov.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že generálny prokurátor, a teda ani Slovenská republika – Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, neboli účastníkmi konania o mimoriadnom dovolaní, súd nemohol lege artis zaviazať takýto subjekt k povinnosti uhradiť trovy konania žalovanému z titulu jeho neúspešnosti» .

Ďalej sťažovateľ argumentoval aj tým, že „Generálna prokuratúra Slovenskej republiky ako štátny orgán (§ 2 a § 38 ods. 1 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z.) je v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov, rozpočtovou organizáciou, ktorá hospodári s rozpočtovými prostriedkami štátu. Nemôže s nimi nakladať len na základe zákona o štátnom rozpočte a v súlade s pravidlami rozpočtového hospodárenia upraveného v zákone č. 303/1995 Z. z.

Disponuje teda s finančnými prostriedkami, ktoré sú vlastníctvom štátu. Štát ako vlastník, má rovnaké postavenie ako iné subjekty vlastníckeho práva.

Z čl. 20 ods. 1 ústavy vyplýva, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký obsah a ochranu. Obsah a ochrana vlastníckeho práva ktoréhokoľvek vlastníka musia byť dané bez zreteľa na to, či je vlastníkom právnická a lebo fyzická osoba alebo štát. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana má spočívať v tom, aby sa vlastníkovi poskytla a súčasne trvalo garantovala právna istota, že vlastnícke právo k veci nemôže byť obmedzené alebo využité bez právneho dôvodu.

Uloženie povinnosti štátu zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania rozhodnutím súdu inak, ako na základe zákona, je porušením jeho vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a súčasne porušením princípu upraveného v čl. 13 ods. 1 ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania bola súdom uložená subjektom (štátu, resp. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky) v konaní, účastníkom ktorého neboli.

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením zaručeného práva na súdnu ochranu, nezávisle od toho, či smeruje v neprospech účastníka konania, alebo iného subjektu.

Toto právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy bolo rozhodnutím najvyššieho súdu porušené súčasne s porušením práva na ochranu pred ukladaním povinnosti v rozpore so zákonom a ústavou podľa čl. 13 ods. 1 ústavy“.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol v zmysle § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku a aby vo veci samej na verejnom pojednávaní nálezom rozhodol tak, že:

„1. Práva sťažovateľa na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením práva na ochranu pred ukladaním povinností v rozpore so zákonom a ústavou podľa článku 13 ods. 1 ústavy boli rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júna 2003 č. k. M Cdo 101/02, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. júla 2003, v časti, ktorou bola Slovenskej republike – Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania 1 695,- Sk do rúk JUDr. Z. S., advokátky v Ž., do troch dní, porušené.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júna 2003 č. k. M Cdo 101/02, v časti, ktorou bola Slovenskej republike – Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania 1 695,- Sk do rúk JUDr. Z. S., advokátky v Ž., do troch dní, zrušuje.“

Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vyzval 10. septembra 2003 najvyšší súd, aby sa vyjadril k jej prípadnému prijatiu na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Najvyšší súd vo svojom vyjadrení č. KP 9/03 zo 16. októbra 2003 uviedol, že navrhuje sťažnosť odmietnuť ako podanú zjavne neoprávneným subjektom z týchto dôvodov:

„1. Generálny prokurátor ako orgán štátu, nie je nositeľom základných ľudských práv a slobôd (čl. 14 a nasl. Ústavy SR), teda ani práva garantovaného čl. 20 Ústavy.

2. Funkciou ústavnej sťažnosti, je okrem iného, ochrana základných práv osôb súkromného práva (fyzických a právnických osôb), pred zásahmi orgánov verejnej moci

a nie riešenie sporov medzi orgánmi verejnej moci) generálnym prokurátorom a Najvyšším súdom SR).

Týmto záverom nasvedčuje i formulácia čl. 34 Dohovoru, podľa ktorého ESLP v Štrasburgu môže prijímať sťažnosti len od každej fyzickej osoby, nevládnej organizácie alebo skupiny jednotlivcov, považujúcich sa za poškodené v dôsledku porušenia svojich základných práv, priznaných Dohovorom alebo doplňujúcimi Protokolmi.

Na uvedenom závere nemôže v danej veci nič zmeniť ani okolnosť, že sťažovateľ vystupoval v dovolacom konaní ako jeho navrhovateľ, v ktorom mal zároveň aj osobitnú procesnú spôsobilosť, porovnateľnú s dovolateľom, čo nakoniec aj sám vníma, keď sa domáha aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktoré patrí len účastníkovi konania a nie tretej osobe.

3. Námietskou in eventum je poukaz na procesné zavinenie ohľadne náhrady trov konania, ktoré v dovolacom konaní vynaložil jeden z účastníkov tým, že sa k mimoriadnemu dovolaniu, podanému sťažovateľom, vyjadril: túto náhradu nemožno pričítať podnecovateľovi mimoriadneho dovolania, ale ju bolo potrebné uložiť i (údajnému) účastníkovi – teda sťažovateľovi, ktorý podal návrh na začatie dovolacieho konania na základe zákonného splnomocnenia, aby hradil trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, lebo ich spôsobil svojim zavinením (z hľadiska procesného). Tomu v podstate zodpovedal i výrok dovolacieho súdu, ktorý je preskúmaný ústavným súdom.“

II.

1. Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

2. Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb, právnických osôb a štátu.

Článok 150 ústavy ustanovuje, že na čele prokuratúry je generálny prokurátor, ktorému priznáva ústava, zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a zákony, na ktoré tento zákon odkazuje, niektoré oprávnenia. Generálny prokurátor môže preto okrem iného podávať najvyššiemu súdu za podmienok ustanovených v Občianskom súdnom poriadku (§ 243e a nasl.) mimoriadne dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu vydanému v občianskom súdnom konaní [§ 14 ods. 2 písm. c) zákona o prokuratúre].

S prihliadnutím na vymedzenie pojmu účastníka konania v Občianskom súdnom poriadku (pozri § 90 ods. 1 a § 94 ods. 1) a doterajšiu judikatúru ústavného súdu (PL. ÚS 43/95, PL. ÚS 57/99) nemožno generálneho prokurátora v mimoriadnom dovolacom konaní považovať za účastníka konania. Záver o procesnej spôsobilosti generálneho prokurátora na začatie mimoriadneho dovolacieho konania teda neznamená, že generálny prokurátor sa stáva súčasne účastníkom konania, ktoré začalo podaním mimoriadneho dovolania. Generálny prokurátor je však subjektom tohto konania (§ 35 ods. 3 OSP).

Dovolací súd rozhoduje o náhrade trov dovolacieho konania vtedy, ak sa dovolacie konanie skončí pred ním bez toho, aby sa pokračovalo v konaní pred prvostupňovým alebo odvolacím súdom. Pre povinnosť dovolacieho súdu rozhodnúť o náhrade trov konania platí

v celom rozsahu § 151 OSP. Dovolací súd o náhrade trov konania rozhodne bez návrhu v rozhodnutí, ktorým pred ním konanie končí.

V preskúmvanej veci mimoriadne dovolanie bolo zamietnuté pre jeho neopodstatnenosť a výsledkom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že sa dovolací súd nedotkol žiadneho z výrokov ním napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu. Nárok na náhradu trov konania v tejto procesnej situácii mal len účastník konania, v neprospech ktorého bolo mimoriadne dovolanie podané.

Ustanovenie § 243i ods. 2 OSP umožňovalo v danom prípade najvyššiemu súdu primerané použitie noriem obsiahnutých v § 142 ods. 1 OSP. Generálny prokurátor nie je účastníkom mimoriadneho dovolacieho konania, avšak má postavenie účastníkovi konania obdobné (§ 35 ods. 3 OSP). Z toho vyplýva aj zásadne rovnaký obsah procesného vzťahu, v ktorom generálny prokurátor ako mimoriadny dovolateľ pôsobí, pričom tento obsah je tvorený procesnými právami a procesnými povinnosťami vrátane povinnosti na náhradu trov konania. Skutočnosť, že najvyšší súd uložil sťažovateľovi povinnosť náhrady trov mimoriadneho dovolacieho konania úspešnému účastníkovi, nie je možné považovať za rozhodnutie arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Také rozhodnutie nie je ani rozhodnutím, ktorým sa uložila niekomu povinnosť bez zákonného základu, ktorým v tomto prípade je Občiansky súdny poriadok a princípy, na ktorých je postavené rozhodovanie súdov o náhrade trov konania (§ 142 a nasl.). Preto námietka porušenia čl. 13 ods. 1 ústavy je zjavne neopodstatnená.

3. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa ods. 4 citovaného článku ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Štruktúrne prvky základného práva na súdnu ochranu sú vytvárané predovšetkým pojmom „každý“, ktorým sa chápe účastník konania (v posudzovanej veci občianskeho súdneho konania) bez zreteľa na to, v akom procesnom postavení vystupuje (žalobca,

žalovaný, veriteľ v konkurznom konaní, povinný, oprávnený atď.), a pojmom „svojho práva“, ktorým môže byť právo vyplývajúce z hmotnoprávnych vzťahov, ale aj z procesných vzťahov majúcich hmotný obsah, ako je tomu napríklad v prípade platenia a náhrady trov konania.

Účel mimoriadneho dovolania spočíva v odstránení nezákonnosti, ktorej sa dopustil súd v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku, pričom toto odstránenie nezákonnosti vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Tento účel mimoriadneho dovolania je v súlade s účelom občianskeho súdneho konania vyjadreného v § 1 OSP. Súčasne tento účel sleduje ochranu účastníka pred dôsledkami nespravodlivého procesu, konania, ktoré trpí základnými procesnými pochybeniami, a postupmi súdov znamenajúcimi až porušenie práva na súdnu ochranu. Tento záver podľa názoru ústavného súdu potvrdzujú dôvody mimoriadneho dovolania ustanovené § 243f OSP (PL. ÚS 57/99).

Ako už bolo uvedené, môže mimoriadne dovolanie podať výlučne generálny prokurátor. Oprávňuje ho na to § 243e OSP a § 14 ods. 2 písm. c) zákona o prokuratúre.

Podaním mimoriadneho dovolania vznikajú procesné vzťahy, ktorých subjektmi sú dovolací súd, generálny prokurátor a účastníci konania, v ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozhodnutím nižšieho súdu. Dovolací súd má vymedzený predmet mimoriadneho opravného konania rozsahom mimoriadneho dovolania a jeho predmet musí zodpovedať § 243e ods. 1 OSP (tvrdenie o tom, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon).

Z uvedeného vyplýva, že generálny prokurátor sa v konaní pred mimoriadnym dovolacím súdom nedomáha ochrany svojho práva, pretože ochrana pred právoplatným rozhodnutím súdu, ktorým bol porušený zákon, nie je subjektívne právo generálneho prokurátora, ale je to všeobecný účel, na ktorý bola ústavne aj zákonne zriadená prokuratúra Slovenskej republiky. V jej rámci pôsobí aj generálny prokurátor, ktorý stojí na čele Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v postavení vedúceho ústredného orgánu

štátnej správy (§ 7 ods. 1 zákona o prokuratúre) riadiaceho a kontrolujúceho činnosť všetkých prokuratúr (§ 10 ods. 1 citovaného zákona).

Ústavný súd už z tohto základného dôvodu nemôže generálnemu prokurátorovi priznať postavenie „každého“ v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Na tomto závere nemožno nič meniť ani so zreteľom na to, že podaním mimoriadneho dovolania vznikajú také procesné vzťahy medzi účastníkmi právoplatne skončeného konania, ktorých obsahom je platenie trov mimoriadneho dovolacieho konania a prípadný nárok na ich náhradu.

4. Z tejto analýzy postavenia generálneho prokurátora v mimoriadnom dovolacom konaní a jeho účelu (predmetu) vyplýva, že procesne legitimovaným sťažovateľom v tomto konaní o ochrane základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy by – aj to len teoreticky – mohol byť iba ten subjekt občianskeho súdneho konania, ktorý je oprávnený na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. generálny prokurátor.

Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy je individuálnym právnym prostriedkom na ochranu ústavne zaručených základných práv alebo slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb. Definičným znakom pojmu sťažnosť je zásah orgánu verejnej moci do týchto základných práv alebo slobôd. Zmyslom a účelom sťažnosti je ochraňovať fyzické osoby a právnické osoby pred zásahmi do základných práv alebo slobôd predovšetkým zo strany orgánov štátu [rozhodnutiami, opatreniami alebo iným zásahom (II. ÚS 187/03)].

Sťažnosť podala Slovenská republika – Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Ústavný súd konštatuje, že takto označený sťažovateľ sa v danej veci stal subjektom mimoriadneho dovolacieho konania v časti, v ktorej sa rozhodovalo o náhrade trov konania. To však neznamená, že sa stal aj subjektom základného práva na spravodlivý proces, resp. súdnu a inú právnú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto v danom prípade nie je nositeľom ani ďalšieho základného práva, ktorého porušenie namieta (čl. 20 ods.1 ústavy). Vylučuje to aj účel, na ktorý slúži uplatnenie práva podať mimoriadne dovolanie. Týmto účelom je v širšom aspekte ochrana zákonnosti v konaní pred všeobecnými súdmi, ku ktorej dochádza v určitom napätí medzi požiadavkou právnej istoty a stability súdnych rozhodnutí

a požiadavkou spravodlivosti a zákonnosti prijímaných súdnych rozhodnutí. Zodpovednosť za dosiahnutie tohto účelu nesie v mene štátu generálny prokurátor na základe splnomocnenia, ktoré mu na podanie mimoriadneho dovolania dáva Občiansky súdny poriadok. Komponentom tejto zodpovednosti je aj zodpovednosť za negatívne následky postupu tohto orgánu verejnej moci pri uplatnení práva podať mimoriadne dovolanie, ku ktorým patrí aj povinnosť na náhradu trov konania. Vznik tejto povinnosti však nie je sprevádzaný aj tým, že mimoriadny dovolateľ ako orgán verejnej moci nadobúda v tomto prípade postavenie nositeľa základných práv.

Námietky sťažovateľa o tvrdenom porušení označených článkov ústavy preto treba v celom rozsahu považovať za zjavne neopodstatnené.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri predbežnom prerokovaní bolo bezpredmetné rozhodovať o návrhu sťažovateľa na dočasné opatrenie a odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2003